

tarnauti atsisakau

informacinis leidinys apie valstybinio saugumo politiką ir socialinę (ne)gerovę vasaris

Nuolat ir nepailstančiai už geresnes sąlygas mokyklose, didesnę švietimo biudžetą ir savo atlyginimus kovoję mokytojai didžiąją dalį laimėjimų prarado 2009 m., vyriausybei vykdant žymiąją staigiąją diržoveržio reformą. Mokytojų algos ir mokinio krepšeliai per 7 metus – nors krizė neva jau baigėsi – taip ir negrįžo į 2009 m. lygį, ir tai – tik nominali vertė, neskaičiuojant infliacijos. Mokytojai teikia aiškius ir įgyvendinamus reikalavimus, o ministerija moka tik išsisukinėti, kad "biudžete nėra pinigų".

Tarnauti Atsisakau solidarizuojasi su mokytojais ir kviečia protestuojančius vienytis po platesniais reikalavimais – valstybės biudžetą skirti švietimui, socialinei apsaugai, o ne ginklams. Tai, kad valstybė gali šimtais milijonų padidinti saugumo biudžetą, pirkti karinę techniką, vandens patrankas, bet net neturi lėšų gražinti mokytojų atlyginimų į prieš krizinį lygmenį, yra susiję. Mes žinome prielaidas saugumo biudžetų didinimui – priešai už sienų, plūstantys pabėgėliai į europą, terorizmas. Tačiau tai tik dar kartą įrodo, kad socialinė gerovė negali būti apsaugota spygliuotų vielų ir ginklų. Arba kovojame už ją visiems, arba niekam.

Akivaizdu, kad be nuolatinio visuomenės bauginimo grėšiančiu karu ir užsienio priešais tokia politika nebūtu pateisinama daugelio piliečių. Taigi, Tarnauti Atsisakau kviečia sudėti du ir du bei solidarizuotis su streikuosiančiais mokytojais antimilitaristiniu protestu bei eitynėmis. Vasario 15 d., pirmadienį, 11 val. ateikime prie Švietimo ir mokslo ministerijos, atsineškime kelis būgnus, pora transparantų ir garsiai bei linksmai pareikškime: Vandens patrankomis smegenų neišplausi! Atiduokit mūsų pinigus! Knygos, ne bombos!

Tarnauti Atsisakau yra studentų leidinys, tematiškai leidžiamas protestų ir viešų akcijų proga. Siekiame skleisti kritišką balsą valstybinės politikos ir neoliberalios ekonomikos atžvilgiu kovojant už socialinį teisingumą ir lygybę.
aukstasismoxlas.lt

Norit daugiau lėšų švietimui, socialinei apsaugai? Tuomet solidarizuokimės su pabėgėliais ir kovokim prieš militarizaciją.

Ne tik dėl žmogaus teisių, kurios, atrodo vis labiau nublanksta prieš nacionalinio saugumo, sienų kontrolės ir apsisaugojimo nuo "valstybinių priešų" politiką. Būtent dėl to, kad liberalus žmogaus teisių diskursas nesugeba užtikrinti, kad pasaulyje nesikartotų koncentracijos stovyklos, pogromai, kadangi visada atsirastų, kurie bus "mažiau nei žmonės", reikia atsakyti žmonių skirstymo į legalius – nelegalius, vertingus – nevertingus, ir kovoti už socialinį teisingumą ir lygybę visiems.

Galima pavargti įrodinėjant, kad jie yra irgi žmonės. Galima pasakoti apie tai, kaip žmonės bėgdami nuo karo pasiryžta plaukti per jūras valtimis, kurios vos išsilaiko; kaip keliamas tūkstančius kilometrų vien tam, kad pasienio patruliai pagautų, sumuštų ir gražintų į nedraugiškos valstybės teritoriją; kaip kenčiamos nežmoniškos sąlygos imigrantų koncentracijos stovyklose su vienu tualetu penkiems šimtams ir t.t. Šios kalbos visada nuveda į aklavietę. -Atsakymas būna: "bet gi pabėgėlis išprievartavo moterį, paauglys nužudė socialinę darbuotoją, ISIS įvykdė teroristinius išpuolius Paryžiuje. Jeigu mes nesisaugosime, jie sugriauš mūsų gyvenimus."

Tuomet apima bejėgiškumas, nes puikiai žinai, kad šiuo momentu nepaneigsi milijonų žmonių laikymo "teroristais, prievartautojais, smurtautojais". Toks žiniasklaidos pasakojimas - jeigu vienas pabėgėlis nusikalto, reiškia visi žmonės, turintys pabėgėlio statusą, yra nusikaltėliai. O iš kur daugiau sužinome apie pabėgėlius, nei iš žiniasklaidos? Galiausiai, tie, kurie net akyse nėra matę pabėgėlio, labiausiai jų bijo. Kaip pateisinti daugelio lietuvių, niekada nesutikusių pabėgėlio, neapykantą ir baimę šiems žmonėms? Pas mus jie dar net neatvyko, o jeigu ir atvyks, tai bus juokingai mažas skaičius, apie 1000 žmonių. Tuo tarpu daugiausiai solidarumo pavyzdžių kyla iš vietų, per kurias kasdien praeina tūkstančiai migrantų.

Akivaizdu, kad tarp tų milijonų žmonių, pavadintų pabėgėliais, yra daug skirtingų asmenybių ir neįmanoma atrasti jokio bendro

bruožo, kuris juos galėtų apibūdinti, išskyrus jų judėjimą. Tai būtų tas pats, kaip visus lietuvius vadinti žydšaudžiais: kažkada iš tikrųjų dalis lietuvių buvo labai uolūs žudydami žydus Lietuvoje ir už jos ribų. Bet ar tai būtų teisinga? Aš nejaučiu jokio sąryšio tarp manęs ir žmonių šaudžiusių žydus, kaip ir tarp savęs ir Vytauto Didžiojo. Taip galima padaryti tik mane ir visus kitus tris milijonus bendratautiečių sukišant po šia nieko nenusakančia sąvoka "lietuvis" (nusako panašiai tiek pat kiek ir pabėgėlio statusas: įrašas dokumente). Tuomet reikėtų, kad jeigu žmogus iš Lietuvos apvogė žmogų iš Latvijos, aš pasiūlyčiau taip pat. Tuomet nacionalistų skanduojami šūkių vasario 16-ąją ir kovo 11-ąją turėtų atspindėti ir mano pažiūras, nesvarbu, kad aš esu visiškai prieš jas ir tai yra blogiausia, su kuo galiu būti sutapatintas (pardon tautiškai nusiteikęs jaunime!).

Egzistuoja kita priežastis, dėl kurios, manau, būtų įmanoma ir verta surasti bendrą poziciją, priešintis valstybinio saugumo politikai ir nesileisti į kvailą diskusiją: "tai jie žmonės ar ne visai žmonės". Reikia matyti ne žiniasklaidos kuriamus pasakojimus apie mases žmonių, bet saugumo politiką, kuri įsitvirtina remiantis "priešu" ir "įsibrovėlių" naratyvais. Ši politika paliečia ne tik pabėgėlius, prieš kuriuos, tiesa, ji yra pirmiausiai nukreipta, bet ir visus kitus, įskaitant mus, kuriems niekur nereikia bėgti ir užtenka laiko ramiai vakare pažiūrėti "Panoramą".

Valstybinio saugumo arba tiesiog saugumo politika yra grįsta prielaida, kad reikia nuo kažko saugotis. Pabrėšiu, tai yra prielaida, o ne reali priežastis. Lietuvos valdžia pradėjo didinti krašto apsaugos biudžetą, atnaujino šauktinių kariuomenę tik dėl prielaidos, kad Rusija gali užpulti Lietuvą. Reali priežastis būtų Rusijos kariuomenės įsiveržimas į Lietuvą, bet tuomet, ką tie 9 mėnesius tarnavę žmonės galės padaryti? Ką tie 5 tankai sugebės apginti? Suprantu, tai irgi ne absoliutūs argumentai prieš militarizaciją, bet svarbiausia, kad jokios diskusijos apie tai net ir nebuvo. Rodos, vadovaujamosi logika – didinti kariuomenę bet kokiomis priemonėmis.

Daug kas kalba apie tai, kad reikia prisiminti istoriją, kaip Rusija mus jau ne vieną kartą okupavo. Taip, bet iš istorijos galima prisiminti ir tai, kad visos valstybės teisingai ir tebeteisina militarizmą, sekimą, žmonių kontrolę, smurtą būtent kurdamos "priešo" pasakojimą ir pateisindamos žalingą politiką kaip "piliečių apsaugojimą" nuo priešo. Lietuvai šis priešas yra Rusija. Rusijai šis priešas yra Amerika, Europa arba NATO. Izraeliui šis priešas yra Palestina. Amerikai šis priešas yra Artimieji Rytai, Palestina ir teroristai. Rezultate, milžiniškos karinės išlaidos ir smurtas yra pateisunami tik dėl to, kad valstybių vadovai įteigia būtinybę gintis nuo tokia pat politika besivadovaujančių, bet kita vėliava garbingai pasipuošusių valstybių.

Tam, kad visuomenė būtų įtikinta leisti pinigus karinei apsaugai, o ne, pavyzdžiui, švietimui, socialinei sistemai, viešųjų paslaugų gerinimui, reikia labai daug propogandos (vadinamų "viešųjų ryšių"), kuri pabrėžtų drąsą, patriotiškumą, pasiaukojimą, stiprumą – visą puokštę nacionalinių vertybių. Atliktas tyrimas apie straipsnius (sociologai.lt puslapyje), išleistus prieš šauktinių kariuomenės įvedimą, parodė, kad iš 33 straipsnių nuo vasario 26d. iki kovo 11d., kuriuose diskutuojamas šis klausimas, buvo 16 palaikantys šauktinius, 5 kritikuojantys ir 11 neutralių: "...didesnė dalis palaikančiųjų straipsnių pasižymi tuo, jog cituoja tik arba daugiausiai oficialius šaltinius – pristatomos prezidentės D. Grybauskaitės, Lietuvos kariuomenės vado J. Vytauto Žuko, krašto apsaugos ministro J. Oleko, buvusios ministrės R. Juknevičienės nuomonės, pabrėžiančios Rusijos grėsmę,..., ir būtinybę patriotiškai ginti tėvynę,... Palaikantiesiems straipsniams būdingas kalbėjimas, tarsi įstatymas jau būtų priimtas, t. y. neabejojama jo reikalingumu ir pagrįstumu, ir, jei kritika ir įtraukiama, ji susijusi su įstatymo detalėmis,..., o ne su principu." Taigi, priimant tokį įstatymą, kaip šauktinių kariuomenės gražinimas, darantis įtaką didelei daliai visuomenės, medijoje net nebuvo rimtai diskutuotą apie realią grėsmę, įtraukiant įvairias nuomones, bet daroma prielaida apie ją lyg savaime suprantamą.

Vadinama "pabėgėlių krizė" svarbi ne

vaizduojama grėsmė šventajai Europai, o įsigalėjančia politika pačioje Europoje. Rodos, kad šios krizės sprendimas krypsta būtent į saugumo politikos įteisinimą. Kokią reikšmę tai turi mums, neužimantiems jokių privilegijuotų pozicijų?

Pirmiausia reikia pabrėžti, kad saugumo politika neveda į jokią saugumą žmonėms, o saugumą įsitvirtinusioms politinėms jėgoms. Rusija yra puikus šios politikos pavyzdys. Joje skiriamos milžiniškos lėšos kariuomenei, žiniasklaida nuolat skelbia apie valstybinius priešus vieningai susemdama visus po nacionalistine šluota. Tuo tarpu išnaudojimas darbe, skurdas, socialinė atskirtis yra tikrieji rodikliai, kurie parodo šalies padėtį. Ar įsivyravus tokiai politikai yra įmanoma reikalauti geresnių socialinių sąlygų ir nebūti apšauktu tėvinės išdaviku? Vargiai. Lietuvos Švietimo darbuotojų profsąjungos puikiai tą žino. Būtent 2015 m. vykusių mokytojų streikus Vyriausybės pavadino galimais Rusijos provokaciniais veiksmais.

Antra, kariuomenė ir ginklai kainuoja milžiniškus pinigus, kuriuos moka paprasti žmonės. Neseniai pasirodžiusiame valstybės biudžeto projekte krašto apsauga užima pirmą vietą pagal lėšų augimą. Palyginus su praeitais metais, ji padidės 162 milijonais iki 643 mln. eurų. Prie šio skaičiaus dar galime pridėti viešajai tvarkai skirtus 542 mln., iš kurių perkamos, pavyzdžiui, vandens patrankos malšinti galimus pilietinius maištus. Gauname apie 1.1 mlrd. eurų, skirtų "visuomenės ir valstybės saugumui". Palyginus su planuojamom bendrom biudžeto pajamom – 9.4 mlrd., tai yra nemaža dalis. Tuo tarpu švietimo ministerija teisinasi neturinti lėšų pakelti mokytojų atlyginimus į prieš krizinį lygmenį, ką buvo žadėta padaryti kai tik krizė pasibaigs. Šiais metais švietimo darbuotojų atlyginimams kelti numatyta tik 13.4 mln. eurų. Jeigu tie šimtai milijonų, skirtų saugumui, būtų skirti švietimui, nereikėtų ieškoti ne tik lėšų didesniems mokytojų atlyginimams, bet ir būtų galima suteikti stipendijas studentams, nerandantiems laiko studijuoti, nes reikia dirbti, kad išgyventų (galiu garantuoti, ir mokslo kokybė dėl to pakiltų).

Būtų galima pagerinti viešąsias paslaugas, pvz., sveikatos apsaugą, o ne kalbėti apie jų privatizaciją, teisinantis, kad nėra lėšų. Ar nesijaustume tuomet žymiai saugesni, nei prižiūrimi policijos, kariuomenės, patrankų ir kalašnikovų?

Europos Sąjungos investuojamos lėšos į sienų saugumą, įvairias žmonių sekimo technologijas, sienų apsaugos tarnybas auga kartu su skaičiumi žmonių, sugebančių prasmukti pro vis labiau militarizuotas išorines sienas. Taip pat, kuo labiau militarizuojamos sienos, tuo daugiau žmonių žūva ir tuo daugiau pinigų jie sumoka kontrabandininkams, nelegaliai gabenantiems juos pro šias sienas. 2007-2013 m. periodu ES per "Solidarumo ir migracijos valdymo programą" skyrė 4 milijardus eurų, iš kurių pusė nuėjo į sienų kontrolę, o tik 17% buvo skirta prieglobsčio prašančiųjų ir migrantų integracijos fondams.

Europa finansuoja trečiąsias šalis, kaip Turkija, Libija, Marokas, Ukraina. Jose įsteigiamos pabėgėlių koncentracijos stovyklos, taip formuojama buferinė juosta, siekianti sulaukyti žmones nuo patekimo į "Europą". Šioms šalims buvo skirta 384 milijonai eurų. Pagrindinės agentūros besirūpinančios sienų apsauga "Frontex" 2012 m. Biudžetas buvo 89,2 mln. eurų, o Europos Prieglobsčio pagalbos centro - 15,6 mln. eurų (šaltinis: Amnesty International). Galiausiai, daugiausia lėšų sunaudoja ne sienų saugojimas ar pabėgėlių apgyvendinimas, o biurokratija, besirūpinanti nelegalių imigrantų deportacija. Nuo 2000 m. tai kainavo ne mažiau nei 11,8 milijardų eurų. Ar nebūtų verčiau vietoj sienų kontrolės ir migrantų koncentracijos centrų pinigus skirti žmonių apgyvendinimui, integravimui?

Sunku suskaičiuoti, kiek tiksliai Europos Sąjunga ir jos narės išleidžia išorinių sienų saugumui ir imigrantų deportacijai, kadangi sprendimai, liečiantys migracijos politiką, vyksta už uždarytų durų. Didelę svarbą turi ir karinės pramonės lobizmas. Vokietijos, Prancūzijos bei Anglijos karinės technikos firmos suinteresuotos parduoti kuo daugiau savo gaminamos technikos. Kaip buvęs Graikijos ministro pirmininko pavaduotojas yra pasakęs: "Jie nesako – pirkit mūsų karinius

laivus arba mes nesuteiksim paskolos. Bet leidžiama suprasti, kad jie bus žymiai palankesni, jei mes tai padarysim".

Trečia, ir svarbiausia, saugumo politika nėra laikina. Svarbu suprasti, kad, Europos Sąjungos atveju, tai nėra tiesiog laikinas sprendimas skirti daugiau lėšų sienų kontrolei arba, Lietuvos atveju, valstybiniam saugumui. Tai yra tas pats, kaip dar vis tikėtis, kad diržoveržio politika baigsis kartu su krize. Krizė finansų rinkoje baigėsi, kai ji buvo nuleista į socialinį lygmenį – privatizuojant viešąsias paslaugas, karpant socialinę apsaugą.

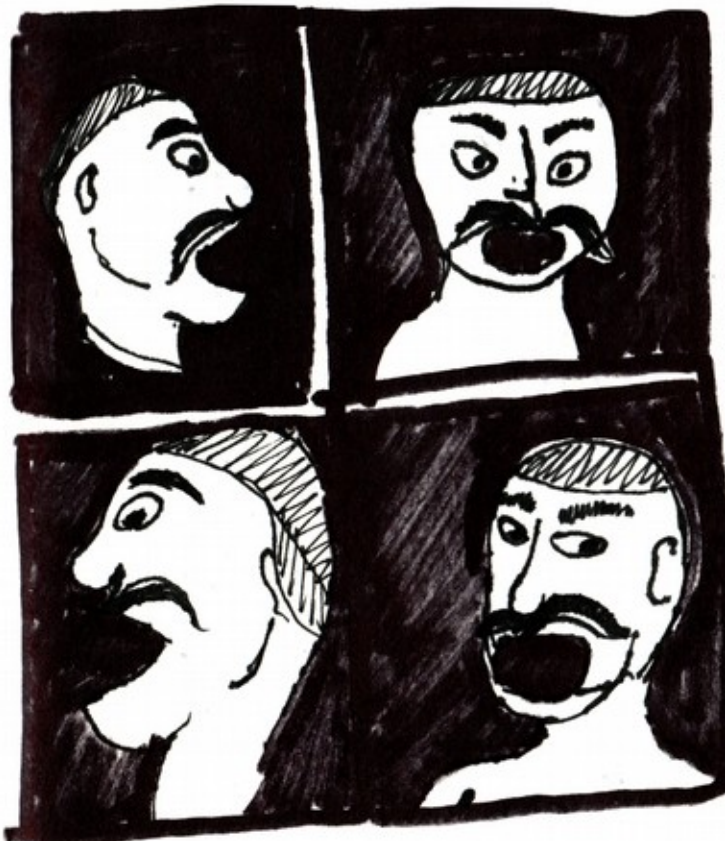
Tai nebuvo laikini sprendimai, prieš kuriuos 2009 m. kilo riaušės. Krizė Lietuvoje ir kitose šalyse buvo dar viena proga įtvirtinti neoliberalią politiką, ją dar labiau sustiprinti. Ši politika mato ir matys tokius sprendimus, kaip tolimesnė privatizacija, dirbančiųjų teisių mažinimas, socialinės sistemos griovimas užleidžiant vietą kariniais daliniais ir policija apsaugotai laisvajai rinkai.

Įsitvirtinanti saugumo politika turės toliau pateisinti karinių išlaidų didėjimą nuolatiniu grėsmės "valstybiniam saugumui" palaikymu. Tuo suinteresuoti gausybė žmonių, nuo karinės pramonės lobistų iki realių partijų ir politikų, renkančių balsus saugumo ir ramybės nuo sukurtų priešų pažadais. Vėl gi, svarbiausia, kad visa tai įteisina politines idėjas, užkertančias kelią bet kokioms socialiai progresyvioms idėjom ir judėjimams, kurie siektų iš esmės keisti struktūrines skurdo, išnaudojimo ir smurto problemas. Valstybinio saugumo politika stovi priešingoje pusėje socialiniam saugumui. Kuo daugiau pinigų bus skiriama saugumui, tuo mažiau jų liks švietimui, gydymui, viešosioms paslaugoms. Mes galim pasirinkti tik vieną iš šių pusių. Jeigu palaikome valstybės militarizavimąsi dėl menamų išorės ar vidaus grėsmių, tuomet palaikome išteklių skyrimą ginklams, o ne žmonėms. Jeigu kovojame už visų gerbuvį, tuomet negali likti lėšų ginklams, sienų kontrolei ir susijusiai biurokratijai. Tuomet vienijamės pagal materialias ir socialines sąlygas, o ne tautybę, odos spalvą, kalbą, buvimą legaliais ar nelegaliais, buvimą darbuotojais ar bedarbiais.

Vienas iš Vilniaus Dailės akademijos dėstytojų neseniai viename iš fb pokalbių pareiškė, jog neva tai jo ir visų, kas su juo, moteris prievartauja laukiniai barbarai. Tikriausiai šiandien jau nereikia aiškinti, kas būtų tie laukiniai ir tie, kurių moterys yra jų moterys. Gausiai aptariami įvykiai yra be abejo žiniasklaidos dėka ištransliuotos žinutės apie tai, jog priėjo pribėgo čia visokių žudikų, maniakų, sekso ištroškusių vaikėzų, kurie skandina civilizacijos laivą, neštą ant auksinių, nekaltų rankų, pastačiusių neregėto grožio kūrinių. Pastarąjį reikia ne tik nešti, bet ir ginti ir dainų vien tik apie mylimas žemeles neužteks, apie mylimas mameles belaukiančias savo sūnelių.

Gintis išeina visi, kas manosi vaizduojasi save Herakliais, kovojančiais su Nemėjos liūtu: kas į ES konferencijas spręsti kaip kuo greičiau uždaryti Šengeno sienas, kiti į gatves užmaskuotais snukiais spardyti jiems kažkuo kamuolius primenančius ne-arijus, dar kiti telkia kariuomenes, gaujas, kurios saugo sienas, tikrina traukinius, rengia koncentracijos stovyklas. Kariuomenė visuomet gerai, ji turi tą vertę, kurios taip pageidauja ir trokšta visi fiureriai arba visi fiureriai nori turėti savo kariuomenę, kurioje vyrauja viena štanga, ji sunki nes turi atitikti auksinio laivo svorį, kitaip tariant jei niekas kitas nenorės to laivo gelbėti savanoriškai, bus kam jį nešti priverstinių loterijų dėka.

Gintis išeina visi, kas manosi vaizduojasi save Herakliais, kovojančiais su Nemėjos liūtu: kas į ES konferencijas spręsti kaip kuo greičiau uždaryti Šengeno sienas, kiti į gatves užmaskuotais snukiais spardyti jiems kažkuo kamuolius primenančius ne-arijus, dar kiti telkia kariuomenes, gaujas, kurios saugo sienas, tikrina traukinius, rengia koncentracijos stovyklas. Kariuomenė visuomet gerai, ji turi tą vertę, kurios taip pageidauja ir trokšta visi fiureriai arba visi fiureriai nori turėti savo kariuomenę, kurioje vyrauja viena štanga, ji sunki nes turi atitikti auksinio laivo svorį, kitaip tariant jei niekas

kitas nenorės to laivo gelbėti savanoriškai, bus kam jį nešti priverstinių loterijų dėka.

Šalies saugumui grėsmę kelia nepaprastai daug veiksnių, tuos veiksnius skatina nepaprastai daug pavojingų elementų. Vienas iš tų elementų gali būti streikus skelbianti švietimo darbuotojų profsąjunga ar pensininkė norinti didesnės pensijos, arba romų šeima nenorinti mokėti už Lesto paslaugas. Tačiau su šiais išvardintais visuomenės priešais greitai susitvarkoma, jei ne propagandiniu būdu tai tiesioginiu socialiniu smurtu tikrai. Nėra ko šiomis temomis per daug ir diskutuoti, yra svarbesnių reikalų, vienas iš jų be abejo lieka auksinio Europos laivo išsaugojimas, kurį pastoviai reikia remontuoti, bet nieko, žmogaus kaulai, nesvarbu, kad ir barbaro, yra solidi medžiaga.

Visi, net ir universitete man bando įrodyti, kad šią auksinę civilizaciją yra verta išsaugoti. Dabar aš norėčiau iš asmeninės pusės paklausti, išsaugoti ką? Atsakymas paprastas ir niekuo neypatingas – įstatymą arba status quo, kuris grindžiamas „tėtuku“, kuris aiškina kaip gyventi mamai, sūnui, dukrai ir pensininkei ir romų šeimai t.t. Manot, kad į kariuomenę einat dėl savo disciplinos troškimo, savanoriškai? Deja, deja, „tėtukas“ liepia ir šaguojat...nesvarbu kokį vaidmenį tas tėtukas atlieka. Kaip teatre aktorius gali persikūnyti į daug vaidmenų taip ir „tėtukas“, jis yra įstatymas, jo reikia klausyti, o įstatymą vykdyti. Ar kada teko matyti filmą „Jie gyvena“ (They Live), ten vyrukas užsimeta akinukus ir mato įvairius priesakus vietoje reklamų, jis mato taip vadinamas „užkoduotas žinutes“: „vesk ir dauginkis, vartok, žiūrėk teliką, paklusk“. Banalu ir neįdomu, bet tai ir turi būti banalu ir neįdomu, kad būtų savaime suprantama. Mes suprantame, kad jei eisime į protestą kartu su mokytojais dėl finansavimo reikalų: nepakankami atlyginimai, švietimui skiriama vis mažiau eurų, šiuos finansus valdo ne nematoma ranka (laisvanepriklausomaplati rinka), o „tėtukas“ padedamas rankos padalina finansus pagal atitinkamus prioritetus, tuomet mes prieštaraujame „tėtukui“, sakome, jog ne tuos prioritetus pasirinko, bet jis visuomet gins savo pusę ir atsiminkime, jog „tėtukas“ negali klysti. Todėl visi protestai prieš „tėtuką“ pasibaigia pagrūmojimu, pastumdijimu. Juk mokytojai yra tik maža visuomenės dalis, kuri be abejo sunkiai gali būti palaikoma kitų dalių, nes „tėtuku“ negalima abejoti viešai. Dažnai viešas stiprus abejojimas „tėtuku“ virsta tiesioginiu policijos arba kariuomenės smurtu – taip „tėtukas“ baudžia ir apsaugo mus nuo chaoso. Kas būtų chaosas „tėtukui“? Kas būna šeimoje, kai vaikai neklauso tėčio, mama eina pasivaikščioti su kaimyne – juk tai reiškia pagal visus mūsų įsivaizdavimus, jog tėvas nesugeba sukontroliuoti savo „patikėtinių“.

Taigi, jei mes pažvelgsime, kaip šiandien veikia Lietuvos valdymo aparatas, pamatysime, jog nėra labai didelio skirtumo tarp šeimos, kurią valdo tėvas ir šalis, kurią valdo įstatymų vykdytojai. Paradoksalu ir graudu yra tai, jog, ką mes norime apsaugoti yra tai, kas mūsų visiškai nesaugo, bet supriešina ir pajungia

nesibaigiančiai konkurencijai. Niekas mūsų nesaugo! Tai, kad mes tarnaujame „tėvukui“ ir nematome rankai nereiškia, jog tai apsaugos mus nuo skurdo, nuo smurto, nuo „priešų“, nuo „barbarų“. Tarnavimas lieka tik įstatymų vykdytojams ir nenugalimai rinkai ir spėkit kas būna pirmieji išmesti iš auksinio laivo, kai jis skęsta? O skendimą jau matėme ekonominės krizės metu ir žinome, kas buvo pirmieji metami iš darboviečių, iš namų, iš parkų, ir kas buvo pirmosios, kurių likęs kad ir mažiausias socialinis saugumas buvo atimtas pirmą minutę, paskelbus apie burbulo sprogamą. Ką visu tuo aš noriu pasakyti: pradėjus nuo VDA rektorius ksenofobiško seksistinio komentaro ir toliau tęsiant apie mūsų norą tarnauti? Toliau tęsis tik klausimai: kodėl mes renkames tarnauti tiems, kurių dėka mes gyvename tokiomis sąlygomis, jog vineintelis išgyvenimo būdas yra savęs pačių išnaudojimas? Kodėl mes turime pripažinti „tėvuko“ priešus, puikiai žinodami, jog nuo jų mes visiškai nesiskiriame ir su mumis elgiamasi lygiai taip pat, kai tik parodome nepaklusnumą, kaip ir su pabėgėliais, kaip ir su pensininke nesumokėjusia LESTO ? Taigi, ką mes norime apsaugoti ir ginti?

Atsakymas Vilniaus dailės akademijos dėstytojui visų šių klausimų pasekoje: Aš nesu jūsų moteris, kurią reikia apsaugoti nuo barbarų, aš esu ta barbarė, nuo kurios jums reikia gintis - būtent šita „raudona stierva“ ir nori tai visoms pasakyti.

